

641011 รายการ ต้ม ตะลุ่ม ต้ม มัง ครั้งที่ 13

<https://www.boonniyom.net/50675.html>

ดาวโหลดเอกสารที่

<https://docs.google.com/document/d/1B3dJpiMhY9-Ag2HuzQ2eAdqluMBLtlDq1beCpu7-RZI/edit?usp=sharing>

ดาวโหลดเสียงที่

https://drive.google.com/file/d/1yrt_Df68TSTxEyhLylQbyuF9usnHsV_O/view?usp=sharing

และดูวิดีโอได้ที่

<https://www.facebook.com/300138787516163/videos/157950753207654>

สู่แดนธรรม... วันนี้เป็นวันจันทร์ที่ 11 ตุลาคม 2564 ที่บรรราชธานีอโศก ที่ผ่านมาพอครูได้สาธยาย ความสำคัญของศีลกับปัญญา ซึ่งไม่ขึ้นอยู่กับชั้นวรรณะ

สี่ธรรมะพ่อครู ตอน สัมมาทิฐิ 10 เริ่มที่คบสัตบุรุษ

พ่อครูว่า... ศีลกับปัญญายจะทำให้เกิดสมาธิได้อย่างไร ก็ตอบก่อนว่าถ้าไม่ใช้ศีลกับปัญญายจะไม่เกิดสมาธิ นั่งหลับตาก็ทำให้เกิดสมาธิแต่ไม่ใช่สมาธิของศาสนาพุทธ สมาธิต้องมีศีลกับปัญญาช่วยกันเหมือนลางมือด้วยมือลางเท้าด้วยเท้าทำให้เกิดความบริบูรณ์ได้

ศาสนาพุทธเสื่อมเพราะไม่รู้จักศีล ไม่เข้าใจคุณสมบัติของศีล ไม่เข้าใจลึกซึ้งถึงชั้นละเอียดว่าศีลกับวินัยมีนัยยะสำคัญต่างกันอย่างไรเป็นต้น ก็ได้แต่ยืนยันว่าทุกวันนี้ พระมีศีลเท่าไร 227 เขาคงตอบอย่างนี้ทั้งนั้น เราก็บอกว่าไม่ใช่ ศีลนั้นไม่ใช่วินัย 227 เขาก็จะเถียงเลยว่า พระก็ต้องถือศีล 227 ทั้งนั้น

ซึ่งมันก็จริงว่าพระเดี๋ยวนี้ไม่รู้จักศีลรู้จักแต่วินัย ถ้าพระใครปฏิภาณไม่มีไม่ได้เขียนไว้ก็จะไม่รู้จักเลย พระใครปฏิภาณยืนยันไว้ว่า ศีลนั้นพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนเป็นเรื่องต้น จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล แม้แต่ศีล 5 ศีล 8 ศีล 10 ก็อยู่ในนี้

เป็นการบ่งชี้ว่าไม่เข้าใจเรื่องศีล เอามาใช้ไม่ได้ เข้าใจไม่บริบูรณ์ มันก็ไม่เหลือแล้ว ศาสนาพุทธ ขอภัยที่อาตมาต้องพูดอะไรให้ชัดเจนหมดเกลี้ยง ไม่ได้ตั้งใจไปข่มเบ่งใส่ใครที่พูดไปนี่เป็นความจริงทั้งหมดไม่ได้มีอคติเลย พูดกันอย่างตรงๆสมบูรณ์

เพราะฉะนั้นก็เลยไม่รู้จักสภาพของความเป็นศีลเป็นปัญญาที่เป็นเหมือนกับแม่กับพ่อ ศีลเป็นแม่ ปัญญาเป็นพ่อ ร่วมกันทำให้เกิดสัตว์โอปปาติกะขึ้นมา

มาตา ปิตา สัตตาโอปปาติกะในสัมมาทิฐิ 10 ข้อที่ 7 8 9 เราก็มองไม่เห็น แม่คืออะไร พ่อคืออะไรเขาก็ไปบอกว่าเป็นบุญคุณของพ่อแม่ไปโนน อธิบายกันไปไม่ใช่นามธรรมที่ลึกซึ้ง

แม่คือคุณธรรมทางด้านจิตวิญญาณ พ่อก็เป็นคุณธรรมด้านจิตวิญญาณ ให้กำเนิดออกมาเป็นสัตว์ทางจิตวิญญาณ เรียกว่าโอปปาติกะ

ซึ่งความเป็นสัมมาทิฐิอันนี้เขาไม่ได้มีสัมมาทิฐิกันจริงๆ ศาสนาพุทธจึงไม่เหลือ แม้แต่ปราชญ์เอกในศาสนาพุทธทุกวันนี้ก็เข้าใจไม่ได้ ไม่ได้เข้าใจอย่างนี้อธิบายไม่เป็นอย่าง

นี้จึงปฏิบัติกันไม่ได้ ก็ไม่ได้มีธรรมะเนื้อหาสาระของพระพุทธเจ้าก็ไม่เหลือก็ไม่มีความเป็นจริงเกิดขึ้นมาได้

จริงๆแล้ว ไม่ใช่ว่าจะไม่มีความรู้ถึงขั้นไม่เข้าใจ มาตา ปิตา สัตตาโอปปาติกะ

แม้แต่แค่เรื่อง ทาน เขาก็ยังไม่สัมมาทิฐิ ในสัมมาทิฐิ 10 แม้แต่คำว่าทานในข้อที่ 1 เลย

ทานมีผล ผลอย่างไร มีสัมมาทิฐิไหมเขาก็คงยังไม่เข้าใจไม่รู้ ว่า สัมมาทิฐิของการทาน มีผล ผลของทานคืออะไร

ผลของทาน เป็นโลกุตระ ทานแล้วจิตของเราไม่เกิดกิเลส จิตของเราทำให้กิเลสลดได้ อีกคือการทาน ทานแล้วก็ลดกิเลส แต่หากทานแล้วกิเลสยิ่งโตยิ่งมาก ตะกละ เพิ่มเป็นภพชาติ ยังมีโลภะมากมายกายกองเข้าไปอีก มันก็เป็นมิจฉาทิฐิสอนกันไม่ได้ตั้งแต่เริ่มทาน

เพราะฉะนั้นปฏิบัติศีลที่เขาบอกว่า เป็น ยัญพิธีที่บูชาแล้ว ย่อซัดๆคือพิธีการ เป็นศีลสมาธิปัญญา ปฏิบัติศีลเพื่อให้เกิดคู่กันกับปัญญาแล้วทำให้เกิดที่จิต อธิศีล อธิปัญญา มีอธิจิตเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ฟังต่อไปแล้วอย่าเอาเจียนเป็นโลหิตพุ่งออกจากปาก

ยิ่งในข้อ 3 เป็นผลของการของศีล หุตัง คือสังเวทที่บวงสรวงแล้ว เขาก็แปลทับศัพท์จากภาษาบาลีเก่าๆ ผลคือ ประสพผลได้สังเวทผล สำเร็จผล ผลคือวิธีการปฏิบัติ เมื่อปฏิบัติแล้วก็ได้ผล ล้มล้มเสียเลย ล้มล้มผลนั้น ได้รับผลนั้นเป็นวิมุตติ หรือเป็นธรรมรสขึ้นไปสูงสุดเป็นวิมุตติส ได้ผลอย่างนั้น เขาก็ไม่รู้จักกันก็ต้องเข้าใจกรรมวิบากที่เป็น

สกุตทุกฐานังกัมมานังผลังวิปาโก มันจะเกิดดีหรือไม่ดี สุกตะหรือเกิดไม่ดี ทุกตะ ผลมันเป็นอย่างไรก็รู้อ่านไม่เป็นรู้ไม่ได้เพราะอ่านจิตเจตสิกไม่ออก จิตเจตสิกรูป สภาวะ 2 จากรูป กับจิตแล้วแยกเป็นเจตสิกละเอียดต่อไปอีก รูปคือสิ่งที่ถูกรู้ เจตสิกก็ถูกรู้ได้เหมือนกันเป็นนามรูป

โลกนี้โลกหน้าก็คือ โลกโลกียะกับโลกุตระ เขาก็แยกกันไม่ออก ไม่รู้เรื่องของโลกุตระ มีแต่โลกโลกียะอย่างเดียว แล้วก็บอกว่าโลกหน้าคือ การตายจากร่างกายได้เกิดอีกรอบหนึ่ง จิตวิญญาณไปเกิดอีกภพหนึ่งเรียกว่าโลกหน้ากันแค่นั้น มันก็อธิบายไปปฏิบัติไม่ได้ เป็นดินน้ำไฟลมไปหมดเลย ไม่เข้าถึงปรมัตถ์

มาตา ปิตา สัตว์โอปปาติกะ มารดาบิดาก็ไม่มี สัตว์โอปปาติกะคือลูกของมารดาบิดาก็ไม่มีแน่นอน มีมันก็ผิดไปหมด ก็ไม่รู้เรื่องอะไรกันเลย เพราะอะไร เพราะคุณไม่คบสัตบุรุษ ในข้อที่ 10 คุณไม่รู้จักรัตบุรุษ คุณไม่คบสัตบุรุษให้บริบูรณ์ ฟังธรรมจากสัตบุรุษให้บริบูรณ์ ศรัทธาจึงจะบริบูรณ์ เมื่อศรัทธาบริบูรณ์แล้วจึงจะทำการโยนิโสมนสิการได้บริบูรณ์ ถึงจะทำใจในใจของตนเองให้บริบูรณ์ได้ เมื่อทำใจในใจของตนเองได้บริบูรณ์ได้เต็ม สติสัมปชัญญะก็จะบริบูรณ์ การสำรวมอินทรีก็จะบริบูรณ์ ก็จัดการกับทุจริต 3 ให้เป็นสุจริต 3 โดยบริบูรณ์ได้ สติปัญฐาน 4 กับบริบูรณ์ โพชฌงค์ 7 กับบริบูรณ์ วิชชาและวิมุตติกับบริบูรณ์ด้วยประการฉะนี้ นี่คือนิพพานสูตร 10 พระไตรปิฎกเล่ม 14 ข้อ 66

ขยายความให้ชัดเจนเพราะว่าอาตมาเป็นสัตบุรุษ ไม่พูดเท็จอาตมาพูดเป็นแต่ความจริงพูดเท็จไม่เป็น คนที่ฟังอาตมาพูดตรง อาตมาพูดเท็จไม่เป็น เขาก็หัวเราะพินรังหรือเปล่ายิ่งพูดธรรมะสัจจะอาตมายังไม่พูดเท็จ ไม่พูดให้ผิดเพี้ยน เพราะว่ามันเป็นบาปหนักบาปหนา อาตมารู้จักบาป รู้จักบุญดี ซึ่งยากมากที่จะเข้าใจเรื่องบุญได้สมบูรณ์แบบ เพราะว่า เป็น เอง

เสนอ เดียวๆเลย ไม่มีหน้าที่อื่นเลยมีหน้าที่เดียว ทำเสร็จแล้วหมดหน้าที่ก็หายไปเลยสะสมไม่ได้ แต่เขามีจิตวิญญูพยายามจะขายบุญกัน มันก็ยิ่งทำให้เห็นความเสื่อมของศาสนาพุทธ

แม้แต่ปราชญ์เอกของศาสนาพุทธ ท่านก็ยังไม่เข้าใจสัมมาทิฏฐิในเรื่องของกาย แม้แต่ลักษณะเรื่องรูปนาม นามรูป ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ปุตตมังสสูตรในข้อที่ 4 วิญญานอาหาร ท่านก็ตรัสสรุปไว้ชัด ว่าวิญญานอาหารนั้น ก็คืออาหารของวิญญาน อาศัยการกำหนดรู้ด้วย นามรูป

วิญญาน คืออาหารกำหนดรู้ได้ด้วยนามรูป เป็นปัจจัยให้ตั้งอยู่แห่งสังขาร วิญญานอาหาร (อาหารของวิญญาน กำหนดรู้นาม-รูป . อันเป็นปัจจัยให้ตั้งอยู่แห่งสังขาร เพื่อการเกิดในภพใหม่ คือมีปัจจัยเกิดชาติขรามณะ ทุกข์ และความคับแค้น) (ปุตตมังสสูตร พตปฎ. เล่ม 16 ข้อ 241-244)

สื่อธรรมะพอลคร ตอน ที่สุดแห่งที่สุด คือคำว่ามีหรือไม่มี

พอลครว่า... ที่สุดแห่งที่สุดคำว่ามีหรือไม่มีนี้แหละ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม 16 ข้อ 43 เป็นสุดยอดแห่งความหมายที่จริงเลย ซึ่งอยู่ในนั้นทั้งหมด ผู้ที่บรรลธรรมแล้ว คือผู้ที่ เป็น อนุปคัมโม หรืออนุปคัมมะ คำสั้นๆไม่ยาวเลย

อนุปคัมโม

คือผู้เป็นกลางแล้วเป็นผู้บรรลุแล้ว คนเป็นกลางผู้เป็นกลางเป็นอย่างไร คือคนที่รู้ 2 ฟังแล้ว 2 ฟังที่ยิ่งใหญ่ที่สุดก็คือ ความมีกับความไม่มี

ความไม่มีคือ 0 ความมีเริ่มต้นที่ 1 อุปยะ เริ่มมีแล้วก็ขยายตัวจนเป็นลักษณะ 4 อุปยะ สันตติ อนิจจตา ชรตา เป็นรูปหมวดสุดท้ายของอุปาทายรูป 24 4 ข้อสุดท้าย

รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส 28 นี้ ดินน้ำไฟลมเป็นเรื่องของวัตถุโดยตรงเลยก็ไม่ยากอะไร จะมายากก็คือการปรุงแต่งอยู่ในอุปาทายรูป 24 นี้แหละ

ผู้ที่ท่านรู้จักความมีและความไม่มี เป็นอนุปคัมโม เป็นบุคคลที่เป็นคนเป็นกลาง ซึ่งแปลว่าคนไม่มีแล้วในสองฝ่าย แต่คนผู้นี้มีแล้ว 2 ฝ่าย เห็นไหม ภาษาสิริมหายา อนุปคัมโม แปลว่า เป็นคนผู้ไม่มีแล้ว ไม่มีอะไร ไม่มี 2 อย่าง คือท่านมีปัญญารู้จักทั้ง 2 อย่าง แล้วท่านก็ไม่เป็นคนที่จะไปมีกับเขา แล้วท่านก็อนุโลมปรุงแต่งร่วมสังเคราะห์สังขาร ทำประโยชน์อะไรกับเขาได้ โดยที่ท่านไม่เอาตัวตนไปเป็นจริงเป็นจังไปอยู่ร่วมกับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

เพราะฉะนั้นการเข้าใจเรื่องของการ อนุปคัมมะหรือมัชฌิมะ บุคคล ไม่ใช่แปลว่าทางสายกลาง แต่ มัชฌิมาปฏิบัติ คำว่าปฏิบัติแปลว่าข้อปฏิบัติหรือทางปฏิบัติ ทางปฏิบัติให้เกิดความเป็นมัชฌิมะหรือ อนุปคัมมะ

อนุปคัมมะกับมัชฌิมาเป็นคำไวพจน์แทนกันได้ หมายถึงผู้ที่บรรลุแล้วผู้นั้น ผู้ที่มีความเป็นกลางนั้นแล้ว นี่คือนัยยะที่จะเอื้อดลิกซึ่งมาก ในธรรมะพระพุทธเจ้าที่จะอธิบายในธรรมจักรกับปวัตตสูตรก็ตาม ความไม่โต้ฟตงไปทั้งสองข้างผู้ใดมีความบรรลุจริงก็อธิบายได้ ฟังชัด

จบผู้บรรลุศาสนาพุทธคือผู้บรรลุในความมีความไม่มี

๕. กัจจานโคตตสูตร

[๔๒] พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตพระนครสาวัตถี ครั้นนั้นแล ท่านพระกัจจานโคตต์ เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับ

ครั้นแล้วถวายบังคมพระผู้มีพระภาค นั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง แล้วได้กราบทูลพระผู้มีพระภาคว่า พระพุทธเจ้าข้า ที่เรียกว่าสัมมาทิฐิ สัมมาทิฐิ ดังนี้ ด้วยเหตุเพียงเท่าไรหนอ จึงจะชื่อว่าสัมมาทิฐิ ฯ

[๔๓] พระผู้มีพระภาคได้ตรัสว่า ดูกรกัจจายนะ โลกนี้ โดยมากอาศัยส่วน ๒ อย่าง คือ ความมี ๑ ความไม่มี ๑ ก็เมื่อบุคคลเห็นความเกิดแห่งโลก(โลกสมุทัย)ด้วยปัญญาอันชอบตามเป็นจริงแล้ว ความไม่มีในโลก ย่อมไม่มี(โลกะ นตถิตา สา น โหติฯ) เมื่อบุคคลเห็นความดับแห่งโลก(โลกนิโรธ)ด้วยปัญญาอันชอบตามเป็นจริงแล้ว ความ มีในโลก ย่อมไม่มี(โลกะ อตถิตา สา น โหติฯ)

ผู้ที่เข้าถึงความมีและความไม่มี ผู้ที่ยืนอยู่ระหว่างกลาง ชีวิตที่มีอยู่ก็จะเห็นความมีและความไม่มี แต่ที่สุดแห่งที่สุดของผู้นี้แล้วท่านจะอยู่ที่ความไม่มี ท่านผู้นี้เป็นผู้ที่มีความไม่มีได้อย่างแข็งแรงบริบูรณ์ถาวรรอบ จะไม่มีเมื่อไหร่ก็ได้ จะชะลอความมีไป ท่านก็มีความไม่มีของตัวเองท่านไปกับความมีไปเรื่อยๆได้

ผู้ที่ท่านบรรลุสมบูรณ์แบบอย่างนี้แล้ว ท่านก็จะไปกับทุกคนใด เพราะทุกคนยังไม่ถึงที่สุดแห่งความไม่มี เพราะฉะนั้นเขาก็จะอยู่กับความมี เพราะเขายังไม่ถึงที่สุดแห่งความไม่มี

จนกว่าเป็นคนที่ยุ่จักความไม่มีไปตามลำดับ เช่น พระโสดาบันไม่มีสภาพติดยึดอีกแล้ว ในอบายมุข จิตของท่านหลุดพ้นแล้วไม่มีแล้ว แต่อบายมุขของท่านมันยังมีอยู่ในโลก เกี่ยวข้องสัมผัสสัมพันธ์กัน กระทั่งกระแทกท่านอย่างไรท่านก็ไม่มี ไม่เกี่ยวพัน ไม่เกิดรสชาติ ไม่เกิดปรุงแต่งด้วยเลย ไม่เป็น 2 ท่านมีแต่ความเป็น 1 คือความไม่มี ท่านไม่ปรุงแต่งเป็น 2 และท่านรู้ด้วยว่า เป็น 2 คือผู้ที่ยังไม่ถึงที่สุดแห่งความไม่มี เขาก็จะมี 2 3 4 5 6 7 8 9 นับไม่ถ้วน ปรุงแต่งกันอยู่เยอะ เพราะฉะนั้นผู้ที่มีความไม่มีได้แล้วเป็นต้น เช่น 1 เป็นต้น ที่สุดทำความเป็น 0 ได้ยิ่งกว่าความเป็น 1 ได้ เป็นความไม่มียิ่งๆเลย และความไม่มีนั้นๆอยู่ในโลก มันก็ยังมีอยู่ แต่ท่านเด็ดขาดเลย ไม่ปรุงแต่งอย่างยิ่ง

การไม่ปรุงแต่งกันเลยมีคุณลักษณะหรือคุณสมบัติ ไม่ปรุงแต่งกันเป็นชีวะเลย มันก็ปรุงแต่งแบบวัตถุกับวัตถุเท่านั้น เรียกว่า อุดินยาม ก็รู้จักความเป็นคุณสมบัติของอุดินยาม ผู้ที่สามารถทำจิตของตนเองให้เป็นอุดินยามได้เลยนี้แหละ ผู้นี้แหละเป็นผู้เข้าสู่นิพพาน ถึงจุดที่จิตไม่มีชีวะ จิตไม่มีกาย จิตไม่มีเวทนา จิตไม่มีวิญญูณได้แล้ว เป็นพีชนิยามอย่างน้อย ยิ่งเป็นอุดินยาม หหมดชีวะด้วย ถ้าเป็นพีชนิยาม ไม่มีกาย ไม่มีวิญญูณเป็นพีชะ ไม่มีเวทนา มีแต่สัญญา กับสังขารปรุงแต่งกันอยู่ สัญญากำหนดรู้สิ่งที่ปรุงแต่ง มีสัญญากำหนดรู้ สัญญาสังขาร รูป ไม่มีเวทนาไม่มีวิญญูณ เป็น cyclic order ของพีชนิยาม

ผู้รู้จักสภาพความมีกับไม่มีเริ่มต้น จิต พีชะ ทำจิตในจิตให้เป็น พีชะเป็นอุตได้ ทำเป็นอุตได้แต่เรายังเป็นชีวะ เราก็อ่รวมเอาดินน้ำไฟลมปรุงแต่งรูปอยู่ได้ ก็เป็นอำนาจจิตอำนาจพลังงานรู้ที่เหนือกว่าเป็น วสวัตติโก เป็นผู้ยังจิตให้เป็นไปในอำนาจได้ สามารถสังเคราะห์ปรุงแต่งสภาพนี้ได้ตามต้องการ นี่แหละคือพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ เป็นพระเจ้าตัวจริง ที่พิสุจน์กัน ได้ สัมผัสกันได้ เรียนรู้ตามได้ พิสุจน์ความจริงได้ ทุกอย่างไม่ใช่เรื่องลึกลับ และไม่ใช่เรื่องตายตัว ว่าคำสอนของพระเจ้านั้นมีอย่างไรเปลี่ยนแปลงไม่ได้เลยนิรันดร์ไม่ใช่ ทุกอย่างไม่เที่ยง คำสอนของพระพุทธเจ้าก็เป็นไปตามกาละ เทศะ เป็นไปตามสัปปริสธรรม 7 หรือแม้แต่ มหาปเทศ 4 อย่างนี้เป็นต้น

ซึ่งสุดยอดละเอียดลออ ไม่มีความยึดมั่นถือมั่น เป็นที่สุดแห่งที่สุด ผู้ที่ศึกษาธรรมะ พระพุทธเจ้าจึงเป็นผู้รู้ ที่รู้ทุกสิ่งทุกอย่างในความเป็นพระเจ้าทั้งหมด ศาสนาพุทธรู้จบ

ขออภัยชาวเทวนิยมถ้าหากไปหลงยึดติดอยู่กับความเที่ยงแท้อย่างนั้นก็จะไม่มี ปรีติพพานเป็นปริโยสาน ผู้ที่จบปรีติพพานเป็นปริโยสานแล้ว เป็นอมตะบุคคล นี่แหละคือ ยอดพระเจ้า เป็นอมตะบุคคล เหนือกว่าพระเจ้าตรงที่ว่าตายก็ได้ จะสูญเลยปรีติพพานเป็น ปริโยสานก็ได้ จะเกิดไปอีกนิรันดร์ก็ได้ แต่มันไม่มีความจำเป็นจะต้องไปเกิดนิรันดร์หรอก มัน ควรจะเลิก ควรจะจบได้ เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ประกาศศาสนาเป็นพระพุทธเจ้า องค์ใดองค์หนึ่งแล้ว ท่านก็ปรีติพพานเป็นปริโยสานไป หรือแม้แต่พระอรหันต์รู้จักความจบที่ จะทำปรีติพพานเป็นปริโยสานได้ พระอรหันต์องค์ใดองค์หนึ่ง ไม่ใช่แค่พระพุทธเจ้าองค์ใด องค์หนึ่งนะ พระอรหันต์องค์ใดองค์หนึ่งที่มีภูมิธรรมสามารถทำปรีติพพานเป็นปริโยสาน

ปรีติพพานเป็นปริโยสานอยู่ในมุลสูตรข้อที่ 10 อาตมาอธิบายให้ฟัง คนอื่นไม่รู้ เพราะ อาตมาเป็นไก่ตัวพี รู้วันนี้ก็เอามาอธิบายสู่ฟัง ทั้งๆที่มีอยู่ในพระไตรปิฎกอาตมาไม่ได้ บัญญัติเอง

พระไตรปิฎกเล่ม 24 ข้อ 58 มุลสูตร 10 อาตมาก็อธิบายไปอาตมายมุลสูตรเป็นหลักสูตร สำคัญ ยิ่งกว่าตันธาดตันธรรม เพราะเอามาใช้สอยได้ เริ่มตั้งแต่ข้อที่ 1 เป็นความยินดีเป็น จันทะซึ่งยิ่งใหญ่

สู่แดนธรรม...

สื่อธรรมะพ่อครู ตอน รูป 24 โดยพิสดาร

พ่อครูว่า... วันนี้ตั้งใจจะอธิบาย นาม 5 และ รูป 28 โดยเฉพาะรายละเอียดอุปาทายรูป 24

อุปาทายรูป 24

• ก. ปสาทรูป 5

จักขุ (ตา)
โสตตะ (หู)
ฆานะ (จมูก)
ชีวนา (ลิ้น)
กายา (กาย)

• ข. โคจรรูป, วิสัยรูป 4

รูปะ (รูป)
สัทตะ (เสียง)
คันธะ (กลิ่น)
รสะ (รส)
โณภูฐัพพะ (สัมผัส)
(กายกับโณภูฐัพพะ ถือว่าเป็นอัน เดียวกัน)

กายมี 5 แต่เข้าใจเป็นตัวรับรู้ซ้อนอยู่กับ 5 ทวาร เมื่อซ้อนตรงนี้ จิตตัวนี้ธาตุรู้ตัวนี้ จะ ถือว่ามีหรือไม่มีก็ได้ เรากำลังอธิบายถึงรูปก็เลยหักจิตออกไป เหลือแต่โณภูฐัพพะคือการ สัมผัสภายนอก ตา หู จมูก ลิ้น กาย คือภายนอกทั้งหมด รวมเรียกว่า กาย

เพราะฉะนั้น ตา หู จมูก ลิ้น กาย รวมเป็น 1 ก็จะต้องรู้ภายนอกเป็น 1 ทั้งหมด 4 คู่

ค. ภาารูป 2

10. อิตถัตตภาวะ, อิตถินทรีย (ญ)

11. ปริสสัตตภาวะ, ปริสสินทรี (ข)

ง. หทยรูป 1 = 12.หทัยรูป ที่ตั้งการเกิดอาการของรูป ก็คือจิต คือมันเป็นอาการของ จิต อาการที่เป็นความจริง เรียกว่า ห ส่วนอาการที่เต็มสภาพอยู่คือ ท

ส่วน ย คือพยัญชนะเศวตวรรคตัวแรก เป็นตัวทำงานระหว่างสองสภาพ เป็น 3 เส้า คือ หทย ไม่มีที่อยู่ที่ตั้ง แต่คุณเกิดความรู้สึกก็จับความรู้สึกได้ตรงไหนตรงนั้นแหละคือ หทยรูป คุณจับความรู้สึกตรงไหนได้ตรงนั้นแหละ หทยรูป

เมื่อกายแตะกับวัตถุภายนอก คุณก็มีหทยรูปอยู่ในนั้น แต่หากแตะเข้าไปภายในกาย เป็นสภาพอีกอาการเรียกว่า เวทนา

เวทนาก็คือภายในกายเข้าไปอีก คือความรู้สึกที่ต่อเนื่องกับภายนอก ไม่มีภายนอก เวทนาไม่เกิด ต้องมีผัสสะกับภายนอก กายต้องมีภายนอก เวทนาก็ต้องมีภายนอกกับผัสสะ มีการสัมผัสกำหนดจึงจะเกิดเวทนา

พีชะ มีแต่ สัญญา สังขาร ไม่มีเวทนา มันถึงไม่มีความรู้สึก รู้แต่ตัวเองอยู่ใน ปรง แต่งอยู่กับตัวเองภายใน

ฐานนี้แหละ อาการนี้แหละ ที่ไม่รู้สึกละ ไม่รู้สึกละ ไม่มีเวทนาไม่มีสภาพ 2 ไม่มีสภาพความ ทุกข์ความสุข ไม่เป็นสภาพของกาย ไม่เป็นสภาพของความมี ผู้ที่สามารถอยู่ท่ามกลางความ มีและความไม่มี และยืนอยู่บนความไม่มี เป็นอนุปคัมมะ คือ เป็นผู้เป็นกลาง มัชฌิมะบุคคล เป็นบุคคลที่รู้แจ้งจบด้วยปัญญาอันชอบแล้วตามความเป็นจริง หรือปัญญาอันยิ่ง ไม่เข้าไปมี ทั้งสองอย่าง แต่เรายังมีชีวิต เรายังมีชีวิต เรารู้แจ้งเห็นจริงหมดทุกอย่างเลย แล้วก็เห็นควรไม่ ควรกับอะไรที่ทำงานร่วมกัน ไม่ควรไม่ทำ อะไรควรก็ทำ

จึงเป็นผู้สุดยอด ที่อยู่เหนือสภาวะทุกอย่างในความมีกับความไม่มี เพราะฉะนั้นผู้ที่รู้จัก สภาวะ 2 บางที่เราต้องใช้อดีตภาวะ บางที่เราต้องใช้ ปริสภาวะ

เมื่อมาถึง หทยรูป ก็รู้จักสภาพองค์รวม และในสภาพองค์รวมมี ชีวะ อาหารและปริเฉท

จ. ชีวีตรูป 1 = 13.ชีวีตินทรี รู้ความมีชีวิตอยู่ของกิเลส

ฉ. อาหารรูป 1 = 14.กวฬิงการาหารจนถึงวิญญานาหาร

ช. ปริเฉทรูป 1 = 15.อากาศธาตุ=รูปที่กำหนดจะให้ว่าง

ปริเฉท คือ เราตัดกรอบอะไรที่จะเอามาใช้ 1 มีความมีชีวิต 2 มีสิ่งที่ต้องอาศัยคือ อาหาร ความมีชีวิตที่คุณจะต้องมีเครื่องอาศัย คุณก็ต้องรู้ จะรู้ได้จากเหตุปัจจัยที่มีจริงที่ตนเองรู้ได้ง่ายที่สุดคือ กวฬิงการาหาร อาหารคือคำข้าว อาหารที่กินเข้าไปทุกคน เป็น พระพุทธเจ้าก็ต้องเสวยอาหาร เป็นพระโพธิสัตว์ก็ต้องกินอาหาร เป็นพระอรหันต์ก็ต้องกิน อาหาร เป็นคนก็ต้องกินอาหาร เป็นสัตว์นรกก็ต้องกินอาหาร เพราะฉะนั้นอาหารคือตัวร่วม เป็นหนึ่งที่ต้องอาศัยในความเป็นสัตว์โลก โดยเฉพาะ สัตว์ที่เป็นสัตว์โอปปาติกะ จิตนิยาม แล้ว

เป็นสัตว์เดรัจฉานพูดกันไม่รู้เรื่อง เป็นเวไนยสัตว์ต้องมีภูมิเป็นอาริยะ จึงจะอธิบายกันรู้ เรื่อง เวไนยสัตว์ระดับโลกียะพูดกันไม่รู้เรื่อง เราต้องอาศัย

ความเป็นชีวะหรือความไม่เป็นชีวะ ก็เอาที่พลังงาน ของความเป็นชีวะแยกออกไปให้เป็นเจตสิกละเอียด พลังงานที่ไม่ต้องการให้เป็นชีวะ ผู้นี้ก็สามารถทำความเข้าใจความเป็นชีวะ นอกจากจะดับความเป็นชีวะ เป็นชีวะระดับพีช ไม่เป็นชีวะเลยระดับอุตุ ทำได้ ผู้ทำได้คือผู้

ทำได้ ทำจิตเจตสิกของตนเองให้เป็นดังที่ว่านี้ได้ เมื่อกระทบสัมผัสเกี่ยวข้องกับอะไรอยู่ คุณก็ทำจิตให้เป็นอุตุ ทำจิตให้เป็นพีชะ วสวัตติโก เป็นผู้ที่ยังจิตให้เป็นไปในอำนาจได้เป็นพระเจ้าที่แท้จริง กำหนดจิตของตนเองให้เป็นไปตามที่ต้องการได้ ยิ่งใหญ่ไหม อยากเป็นไหม เป็นได้บ้างไหม

เห็นไหม พวกเราสามารถตอบได้โดยไม่เคอะเขิน ไม่มั่งกัว เป็นได้บ้าง

เราสามารถทำจิตให้เป็นพีชะหรืออุตุได้ เป็นพีชะก็สบายได้แล้ว อาตมาเอาของจริงสภาวะจริงของอาตมามาพูด คนอื่นก็ทำได้ ทำได้บ้างหรือมากก็แล้วแต่เป็นนามธรรมอย่างยิ่ง แต่เราทำได้ใช้มัย

ชีวิตินทรีย์เราดับก็ได้ ไม่ดับก็ได้ อยู่กับอาหารซึ่งคุณต้องอาศัยใหม่ โดยเฉพาะ กวพิจการอาหาร ถ้าคุณจะมีชีวิตอยู่คุณก็ต้องใช้อาหารที่จะกินเข้าไปสังเคราะห์ดินน้ำไฟลมที่เป็นแท่งชีวิตเป็นชีวะ แม้เป็นพืชคุณอาหารก็เป็นมนุษย์พืชอย่างนั้น ยิ่งเป็นจิตนิยาม คุณไปควบคุมจัดการเองได้เลยให้มีชีวิตอยู่อย่างแข็งแรงเต็มที่เลย มีสัทธินทรีย์มีสติบริบูรณ์ทั้งภายนอกภายในควบคุมกายพร้อมเต็ม ควบคุมวาจาพร้อมเต็มในจิต พร้อมเต็มหมดเลย มีความตื่นเต็มๆครบร้อย จัดการได้หมด

ตกลงชีวิตินทรีย์คุณก็สามารถจะให้หรือไม่มีก็ได้ แต่คุณต้องอาศัยนามรูป อาศัยสภาวะ 2 สภาวะสองแล้วปรุ่งแต่งกันโดยคุณมีจิตเป็นประธานเป็นปริเจทรูปเป็นสามเส้า มี 3 สภาพ ประธาน เพศหญิงเพศชาย นี่เป็นตัวสังขาร ISH

I คือประธาน

S (she) คือผู้หญิง

H (he) คือผู้ชาย

มีประธานเป็นผู้ควบคุม เป็นพระเจ้าแท้ควบคุมสภาพคุณนี้ไป จะก็คู่ก็ตาม ภาษาบาลีคือเทวะ นี่แหละคือเทวะทั้งหลายทั้งปวงทั้งหมด ประธานคือผู้ควบคุมเทวะเป็นผู้ทำให้เทวะมีชีวิตอยู่ในระดับพีชหรือมีชีวิตอยู่ในระดับอุตุ หรือมีชีวิตเต็มๆเป็นจิตนิยาม แล้วจัดการกรรม รู้จักกรรมนิยาม 5 อย่างบริบูรณ์เต็มที่จัดการได้ล คุณก็อยู่กับรูปต่างๆและมีชีวิตกับ วิการรูป 5

ข. วิญญูตรูป 2 = 16.กายวิญญูติ 17.วจีวิญญูติ ไหวให้รู้

ต้องรู้จักความหยาบก่อน เป็นองค์ประชุมของการเคลื่อนไหวภายนอก คือกายกับองค์ประชุมของวจี ซึ่งคุณมีจิตเป็นตัวประธานควบคุมทั้งกายและวาจา คุณจะควบคุมกายและวจีนั้นให้อยู่ในความแรงความเร็วหรืออยู่ในความเบา ได้ทั้งสิ้น

อาตมาทำงานนี้ มีความด้อยอยู่อย่างหนึ่ง อาตมาไม่ทำอย่างเบา อาตมาทำเต็มที่แรง อธิบายเต็มที่จริงๆ เพื่อให้มันมีน้ำหนัก เพื่อให้มันแรง ให้มันชัดเจน ออกร่างกายเป็น นัจจะ ทำทางลีลาประกอบ สัมเสียงสำเนียงคือ คีตะ มีภาษาคำพูด นัจจะ คีตะ วาทิตะ ปรุ่งแต่งเป็นรูปธรรมเป็นสื่อให้ผู้ได้รับสัมผัส ซึ่งมีปฏิภาณที่จะรู้ได้ทุกมุมเหลี่ยมได้ครบ ใครจะเก็บไปเรียนรู้ศึกษาได้จากอาการสื่อที่อาตมาปรุ่งแต่งไปใน นัจจะ คีตะ วาทิตะนี้ ออกไปเต็มที่ ไม่อ้อมมือ

จะถือว่าเป็นความด้อยเพราะได้ยินได้ฟังว่า พระอรหันต์จะเป็นผู้ที่ไม่แรง แสดงออกอย่างสภาพที่แปลว่านิ่ง หงอยๆ แต่อาตมารู้สภาวะ พวกเราเนี่ยมันยิ่งกว่าพวกหนังเหนียว แหว่งด้วยหอกร้อยเล่ม เข้า กลางวัน เย็นก็ไม่สะดุ้งสะเทือน เดียวนี้พผู้ยังไม่สะดุ้งสะเทือนก็ยังไม่

สะดั่งสะเทือน แหว่งไปเถอะหอกหักเท่าไรรู้ก็ไม่เข้า อาตมาอธิบายซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่รู้ก็ที พวกคุณเข้าใจดีไหม แต่พวกที่ไม่เข้าใจจะบอกว่าพูดอะไรถ้าจะบ้า อาตมาไม่ได้พูดเองนะ พระพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ทั้งนั้นเลย

อาตมาก็อธิบายก็เกรงใจอยู่เหมือนกัน ว่าพวกคุณเป็นโจรที่ทำลายศาสนาพุทธอยู่ทุกวันนี้ พระพุทธเจ้าให้เจ้าพนักงานเอาโจรไปฆ่าเสีย ไปทำลายเสียเพราะโจรทำลายศาสนา มันบาป อาตมาก็เป็นพนักงานของพระพุทธเจ้าก็แทงด้วยหอกร้อยเล่มเข้ากลางวันเย็น หมดไปไม่รู้ก็ร้อยแล้วตั้งแต่ทำงานมา 50 ปี หมดหอกไปไม่รู้ก็ร้อยแล้ว เขาก็ยังเฉย

พวกเราฟังแล้วก็เข้าใจ ส่วนพวกที่ไม่เข้าใจก็จะบอกว่าพูดอะไรไม่รู้ แต่พวกที่มีปัญญาค่อยๆ รับรู้ได้เรื่อยๆ จนกว่าผู้นี้จะรู้สึกตัวสำนึก ว่าที่เราเข้าใจอยู่เป็นอยู่เราเข้าใจผิดเหวอ ท่านถึงพยายามจิ้มด้วยหอกร้อยเล่ม ให้เรารู้ว่าอย่าไปยึดถืออยู่กับโลกแคบๆ ที่มันผิด เปิดหูเปิดตา มาฟังอาตมาพูด และรับไปปฏิบัติเบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย วนเวียนไม่รู้ก็รอบต่อก็รอบ แล้วหรือมาเป็นลูกศิษย์ของลูกศิษย์ของอาตมาสิ จะกล้าไหม จะมาเป็นลูกศิษย์อาตมาก็ได้ อาตมาก็ไม่ว่า

คนที่จะละอายรู้สึกตัวว่า เรานี้เป็นผู้ผิดจริงๆ แม้แต่กายเราก็ไม่รู้อย่างสัมมาทิฐิ แม้แต่บุญเราก็ยังไม่รู้อย่างสัมมาทิฐิ แม้แต่สมาธิก็ยังไม่รู้อย่างสัมมาทิฐิ แม้แต่เป็นฌาน คุณก็ไม่รู้อย่างทิฐิหรือ

เริ่มต้นตั้งแต่คำว่ากาย ไปตรวจสอบกันให้ดีๆ แม้แต่คำว่ากายคำแรก

ผู้มาบวชแล้วพระพุทธเจ้าท่านก็สาธยายอุปมาขันธ์ ให้อธิบายแยกกายแยกจิต ผมนชนเล็บ ฟันหนัง เป็นสภาพภายนอก เอามาอธิบาย อาตมาถนัดเอาเล็บมาอธิบาย

อธิบายแยกกายแยกจิตที่เล็บ

ชีวะของเล็บ ส่วนไหนที่ยังได้อาหารเป็นชีวะ แต่เมื่อใดส่วนใดของเล็บที่เป็นอุตุ ส่วนใดของเล็บที่ยังไม่ใช่อุตุ ยังเป็นพีชะอยู่กับตัวเรา ยังเกี่ยวเนื่องอยู่กับประสาทของเรา แต่ไม่มีเวทนา ไม่เป็นวิญญาณแล้ว ไม่เป็นกายแล้ว ตรงนี้ไม่ใช่กายเพราะไม่มีเวทนา มันเป็นพีชะ ถ้าเข้าใจตรงนี้ไม่ได้คุณเป็นอรหันต์ไม่ได้ เรากระทบสัมผัสตรงนี้แล้วจิตเราไม่มีเวทนาไม่มีทุกข์ ไม่มีสุข ก็เหมือนเล็บส่วนของเรานั้นเป็น พีชะเป็นชีวะอยู่กับตัวเรา แต่มันไม่มีเวทนา ไม่มีวิญญาณ มันเป็นชีวะอยู่เท่านั้น แล้วมันก็รับรู้ส่วนหนึ่ง เมื่อเรามีจิตที่เป็นตัวเหนือเป็นตัววสวัตติ เป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่ควบคุมได้ทำได้จริงคุณก็แยกจิตแยกกายได้

เมื่อไม่เป็นกาย ไม่มีเวทนาไม่มีวิญญาณ เมื่อมีเวทนา มีวิญญาณ เป็นกาย เป็นจิตนิยาม และเป็นกรรม เป็นธรรมะ

พระพุทธเจ้า ถึงสาธยายให้อุปมาขันธ์ ต้องอธิบายแยกกายแยกจิตให้สังฆวิहारิกเมื่อบวช เริ่มต้น อธิบายความเป็นกายเป็นจิตในผมนชนเล็บ ฟันหนังนี้

คนที่ไม่เข้าใจความเป็นกายอย่างสัมมาทิฐิคิดว่ากายต้องมีจิตเสมอ กายไม่มีจิตร่วมด้วยมันไม่ใช่กายแล้ว มิฉะทิฐิตัวนี้ในคนไทย ภาษาคำว่ากายกลายเป็นวัตถุแล้ว มาเป็นสรีระ ไม่มีจิตร่วมด้วยก็ไปกันใหญ่ พวกที่นั่นหลับตาปฏิบัติ ไม่มีภายนอกรับรู้เลย ทั้งภายนอกไปหมดเลย กายไม่มี แล้วคุณจะไปเรียนอะไร มิฉะทิฐิคำที่ว่ากายแล้ว ตั้งแต่นั่งหลับตา อย่าให้จิตออกไปนอกตัว อย่าไปรับรู้อะไร มองแต่ในจิต และปัญญาจะเกิดเองทุกอย่าง นี่คือนิฉะทิฐิที่ สนธิ ถนัดที่สุด เต็มที่เลย

หยุดได้แล้ว สัมมตาทอกมาเรียนรู้อะไร มาฟัง ฟังลูกศิษย์อาตมาเรื่อยๆ ก็ได้ หรือจะมาฟังอาตมาโดยน้อมมา ไม่ต้องอายอาตมาหรือกลัวอาตมาไม่ว่าอะไรหรอก จะมีความละอาย

อย่างแรงกล้าอย่างไรก็มาเถอะ เห็นไหมต้องมีความละเอียดอย่างแรงกล้า เขามีความละเอียดอย่างแรงกล้ามากจนกระทั่งไม่กล้า เขาอายุมากจนไม่กล้าที่จะเข้ามารับสารภาพกับอาดมาว่า ขนน้อยผิดไปแล้วเด้อ เขาไม่กล้าหรอก ถ้าเขามาสารภาพเขากลัวจะหมดตัว ก็หมดตัวเป็นพื้นฐานเบื้องต้นแค่นั้นตรงนี้ คุณยอมลดตัวตนเบื้องต้น ถ้าคุณไม่ยอมตรงนี้ คุณก็คง ปัญญาข้อที่ 1 ก็ไม่ได้เริ่มแล้วในปัญญา 8 เพราะคุณไม่รู้จักสัตบุรุษ คุณไม่ยอมรับสัตบุรุษที่ท่านสัมมาทิฐิ คุณนึกว่าคุณสัมมาทิฐิ คุณไม่ยอมคลายว่าคุณไม่สัมมาทิฐิ ซึ่งมันบังคับกันไม่ได้ เขาไม่สำนึก เขาบอกว่าเขาไม่ได้เป็นอะไร ข้าพเจ้าไม่ได้ผิดอะไร อ้าวไม่ได้ผิดอะไร

สู่แดนธรรม... เรื่องนี้เคยมีมาในโศกนันทพรหมณ์ มีวิบากเป็นเจ้าคณะมีชื่อเสียง แต่ไม่กล้าจะยอมรับทางกายวาจาต่อ พระพุทธเจ้า

พอครว้า... กายวิญญูตวิจิวิญญูติ อยู่ในวิการรูป อาการเครื่องหมายทางกาย วชิ ควบคุมให้กายเบา วชิเบาหรือหนัก อาตมารู้ว่าทำเบามันก็ดี แต่ว่าอาดมามุ่งที่ผลมากกว่า มากกว่ามุ่งหมายเอาความเคารพ หากว่าอาดมาสุขภาพเบาเนี่ยอาดมาจะได้รับความเคารพจากผู้ที่ยึดถือ มากทีเดียว แต่อาดมาไม่ทำ เพราะอาดมาจะไม่ตามใจ อาตมาตามใจคุณคุณจะมีอัตรา ให้คุณมาตามอาดมาบ้าง อย่างมาถือว่าอันนี้เป็นความด้อย แต่เป็นความได้ที่อาดมาจะพูดแรงพูดนะ

ผู้ที่สามารถสุขภาพนี้จนหมด ถึงกายวิญญูติ วชิวิญญูติแล้ว ก็เหลือ อีก 3

ณ. วิการรูป = 18.ลหุตตา 19.มุตตา 20.กัมมัฏญา

สามสภาพนี้เป็นสามเส้าที่สมบูรณ์แบบ

ลหุตตา คือ ทำเบา จะทำหนักทำแรงได้ง่าย ทำเบาได้ยาก เพราะฉะนั้นจะทำให้เบานี้ได้ยาก ยิ่งมุตเป็นสภาพสองทั้งรูปทั้งนามทั้งเคลื่อนไหวทั้งสถิต แรงเคลื่อนไหวและแรงสถิต มุตมุตธาตุ แรงตั้งมั่นกับแรงเคลื่อนที่ สองอย่างมีประสิทธิภาพได้สัดส่วนดีทั้งเร็ว ทั้งแรง ทั้งลึกละเอียดอยู่ในนี้เสร็จหมด และก็จะใช้ขนาดไหนก็ได้เป็น กัมมัฏญา การกระทำ เท้าที่จะเหมาะสม จะให้เบาเท้าไหน จะให้เร็วให้แรงให้ลึกเท้าไหน ทำได้หมด

สามเส้านี้ ลหุตตา มุตธาตุ กัมมัฏญา จึงเป็น สามเส้า สุดท้ายที่พึงใช้งาน นอกนั้นก็เก็บไว้ในลักขณรูปอีก 4

อุปจยะ สันตติ ชรตา เป็นสามเส้า ที่เป็นโดยธรรมชาติ มันเกิด ถ้าคุณยังให้เกิดอยู่ ถ้าคุณจะแช่อยู่ที่สันตติ ไม่เกิดไม่เสื่อมคงสภาพอยู่ที่สันตติ

สันตะ สันติ ที่เป็นที่สุดแห่งอันตะ ส คือสภาพตัวที่ 5 ของเศษวรรค พลังงานเลยครึ่งของ 9 แล้ว อันตะ คือกำลังเป็นพลังงาน ส่วนอันติ คือจบ 3 ถ้าอันตะ คือกำลังทำงานอยู่

สันตะ กำหนดให้มันอยู่เฉยๆไม่เกิดไม่ดับ หรือคุณจะให้เกิด หรือคุณจะให้ดับ ถ้าดับโดยที่คุณดับได้สำเร็จ คุณก็ไม่ต้องปล่อยให้มันเสื่อมไป ชรตา คุณทำให้ดับเลยได้ แต่ถ้าคุณไม่ทำให้ดับ มันก็เป็นไปตามโมเมนตัมแรงเคลื่อนค่อยๆสลายไป สุดท้ายจบเมื่อคุณมีจบ คุณก็สูญ แต่ไม่ให้สูญก็ได้หากมีอนิจจตา แต่ถ้าคุณเที่ยง นิจจตาทำสูญได้ ก็จบ

อนิจจตา เคลื่อนไปเสื่อม>เจริญ เป็นปลายเปิดระหว่างบุคคลที่เป็นประธาน คุณจะทำให้เที่ยงหรือไม่เที่ยง อยู่ที่คุณเป็นประธาน คุณจะให้เกิดหรือไม่ให้เกิดจะให้สูญหรือไม่สูญ จะให้มีอีกหรือไม่มีอีก 0 จนปรินิพพานเป็นปริโยสานก็คือความต้องการของคุณและคุณก็ทำได้สำเร็จ เมื่อปรินิพพานเป็นปริโยสานแล้ว ไม่มีทางพื้นไม่มีทางแก้กลับอีกแล้วนะ นี่เป็นที่สุดที่สุดแห่งที่สุดเลย

พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ปรินิพพานเป็นปริโยสาน เมื่อเสร็จหน้าที่เป็นพระพุทธเจ้าแล้ว ดายสุดท้ายก็เลิกกันเลย

สู่แดนธรรม... รูป 28 สุดท้ายจะจบที่อนิจจตา รูปคือความมี มีอยู่ตราบใด ความไม่แน่นอนก็จะอยู่ จะเจริญก็ได้จะเสื่อมก็ได้ อนิจจตาจึงเป็นตัวสุดท้ายของรูป

พอครว้า... ก็ถูกต้อง สภาวะต่างๆที่อาตมาเอามาแจกเอามาอธิบายนี้ ไม่ใช่เรื่องเดา เรื่องคาดคะเน หรือการแก่งความจริง แต่เป็นเรื่องที่มั่นใจว่าเป็นความจริง ความถูกต้อง ของธรรมะปรมาตมทั้งหลาย อาตมาจะไม่มานั่งสร้างเป็นวิบากเอาความผิดๆมาอธิบาย เพราะอาตมารู้จักกรรมวิบากกรรมเป็นเรื่องจริง อาตมาไม่ทำบาป นอกจากว่ามันสุดวิสัย เพราะอาตมาก็เป็นโพธิสัตว์ระดับ 7 อาตมาอาจจะไม่รู้จักสิ่งที่ผิด ผู้ที่รู้จักสิ่งที่ผิดก็หักท้วงมาด้วย อาตมาจะได้เอามาพิจารณา หากว่าผิดจริงอาตมาก็รับ หากรับผิดก็เป็นความเจริญ เป็นสิ่งที่ผิดเรารับสิ่งที่ผิดมันเป็นความเจริญ คนที่ผิดจริงๆแล้วไม่ยอมรับผิด มันเสื่อม ยิ่งรู้ทั้งรู้ว่าผิด แต่ก็ยังดันทุรังโกหกซ้ำซ้อนว่าฉันถูก ทั้งๆที่ตัวเองผิดรู้แล้วว่าผิดนะ พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า ผู้ที่โกหกทั้งๆที่รู้ สิ่งที่ดีแล้วก็ไปโกหกหลอกคนอื่นต่อว่าฉันถูก คนนี้ชั่วขนาดว่าความผิดใดๆ คนคนนั้นทำได้หมด ไม่มีความผิดใดที่คนคนนี้จะทำไม่ได้ สุดแสนจริงๆเลย

สรุปลงท้าย อาตมาได้เคยพูดไว้ว่า ในความรู้ของโลกียะกับโลกุตระ โลกียะยังไม่สามารถออกมารู้ความรู้ใหม่ที่เป็นโลกุตระ ยังมีความรู้อยู่ในกรอบ อยู่ในปริเฉท หรือในบริบทของโลกียะเท่านั้น ไม่สามารถออกจากกรอบนั้นได้ นั่นคือโลกียะ หรือพระเจ้า หรือเทวนิยม ที่เข้าใจผิดเพี้ยนเป็น 1 ไม่มี 2 เป็นสิ่งเทียบไม่มีคู่เปรียบ

เพราะฉะนั้นพระเจ้ายังไปหลงตนว่าเป็นพระเจ้าเป็นหนึ่ง สูงสุด รู้สูงสุด ไม่มีใครเทียบ เมื่อไปหลงตนเองว่าเป็นความสูงสุดไม่มีใครเทียบ ความหลงตนซ้อนเป็นความยึดมั่นถือมั่น หลงดี ยึดดี ว่าตนเองถูกที่สุดดีที่สุด ไม่มีใครเทียบได้จริงๆเลย

คนผู้นี้ อัดดาเต็มบ้อง แต่ไม่ได้ ช่วยอะไรไม่ได้ เป็นตัวกิเลสเต็มรูป เพราะฉะนั้นพระเจ้า ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดยึดมั่นถือมั่นว่าตัวเป็นหนึ่งในทุกสิ่งทุกอย่าง พระเจ้าคนนั้นคือกิเลสเต็มๆ พระเจ้าองค์นั้นคือกิเลสเต็มๆ เมื่อมีกิเลสเต็มตัวเลย พระเจ้าจะไม่ศึกษาตัวเองเลย พระเจ้าไม่รู้ตัวเอง

พระเจ้าไม่ได้ศึกษาตัวเอง ไม่ได้ฉุกคิดว่า ตัวเราเป็นใคร ตัวเรามาจากไหน มาเป็นอย่างไร ได้อย่างไร ซึ่งอาตมาก็ขยายความไว้หมดแล้ว ความรู้ของพระศาสดาทุกองค์ ท่านไม่รู้ตัวเองว่าความรู้นั้นเป็นของท่าน ท่านไม่เชื่อมั่นในตัวเองว่าเราจะมีความรู้ถึงขนาดนี้ด้วยหรือ ฝากไว้ให้กับพระเจ้าพระบิดาเป็นเจ้าของพระธรรมความรู้นั้น แล้วเราก็บอกว่าเป็นลูก เชื่อสนิทว่าตนเองเป็นลูกเอามาประกาศ ไม่มีใครสามารถที่จะนำมาได้ ลูกจะมีคนเดียว คือพระศาสดาเอง ซึ่งไม่มีใครใหญ่เท่าเหมือนกัน มาประกาศ ผู้นี้เขาไม่แยก1ออกไปเลย ไม่เป็น 2 เลยตลอดนิรันดร์ จึงเป็นตัวกิเลสเต็มๆเป็นเจ้าของ ตัวผู้มีความรู้ มีความต้องการ มีความปรารถนา มีความอยากทุกอย่าง ชันเป็นผู้นำการหมด มันหลงตัวซ้อนๆอยู่อย่างนั้น รู้ดีหมด ไม่มีใครจะรู้ดีเท่า และเป็นผู้ที่ไม่ยอมสยบแก่ผู้ใดผู้หนึ่งเลย

เพราะฉะนั้นผู้ที่ยังไม่ได้เป็นไก่อตัวพีในยุคใดก็แล้วแต่ ไม่รู้ว่ามีไก่อตัวพีจริงๆ คนนี้สุดสงสาร นั้นแหละคนผู้นั้นคือพระเจ้าหรืออัดดา หรือหลงตนว่าฉันรู้ยิ่ง เหมือนกับผู้รู้ที่อยู่ในสังคมไทยทุกวันนี้ ใครก็ตาม ที่เป็นผู้ที่พูดอย่างผยองว่าฉันเป็นผู้รู้ เป็นปราชญ์แห่งสยาม เป็นผู้รู้สาธยาย รู้ เป็นผู้ใดคนเขารับรองว่าฉันเป็นปราชญ์เอก แต่ยังไม่สัมมาทิฐิ ไม่รู้ว่าพ้นสักกายะทิล्लीหรือยัง คำว่าบุญ คำว่าสมาธิ คำว่าฌาน ยังแน่ ก็ยังเชื่อว่าตัวเองถูกอยู่อย่างนั้น

สรุปแล้ว ผู้ไม่รู้อย่างแยกตัวเองไม่ออกเลยว่า ตัวเองจริงๆไม่ใช่ผู้รู้ มีผู้รู้จริงๆอยู่ในยุคเดียวกันนะ เป็นกุศลแท้ๆ ถ้าโลกไม่มีผู้รู้ไม่มีสัตบุรุษเลยก็น่าสงสาร แต่ในยุคที่ยังมีสัตบุรุษแต่คุณไม่รู้เอง หรือแม้แต่ในยุคนั้นมีพระพุทธเจ้า คุณพบพระพุทธเจ้าคุยกับพระพุทธเจ้าทั้งคืน คุณก็ยังไม่รู้จักพระพุทธเจ้าเลย

จบ